

[1]

designer

Giuliano Giaroli [1]

G-One goed
aangekleed [2]

[2]

GIULIANO GIAROLI, DE MEESTER VAN SCHIFFINI

Liefde gaat voor eigenwaarde

Reneé de Haan

De keuken oogt zoals hij zelf: alledaags, je kijkt er overheen als je niet zeker weet dat dit de moeite waard is. G-One staat in de schaduw van de grote akoorden van collega's als Alfredo Häberli, het echtpaar Palomba en niet te vergeten de overleden huisdesigner van Schiffini, Vico Magistretti. Het Italiaanse bedrijf is echter supertevreden want met de bescheiden vormgeving opgesierd door rondingen, past Giaroli precies in deze tijd en dit verkoopt. Het design is net even anders, maar sluit aan bij een grotere doelgroep. Giaroli is eigenlijk vooral door Schiffini bekend geworden en zit aan de realistische kant van de medaille. Hij zucht, zoekt naar woorden:

Bescheiden, bijna aarzelend zelfs, legt Giuliano Giaroli uit wat hij voorstond met zijn tweede keukenontwerp voor Schiffini: na G-Box kwam hij met G-One, een model dat vooral in wit en oranje wordt gepromoot en heel goed verkoopt. De showroom in Milaan werd er afgelopen voorjaar opnieuw voor ingericht met enkele varianten.

“Laminaat, daar heb ik dus voor gekozen, ondanks dat het te boek staat als materiaal voor de armen hier in Italië. Het is top om mee te werken! Iedereen wilde het gelakt hebben; daar doe ik niet aan mee. Mijn taak was

om kosten te besparen en toch iets moois neer te zetten en daar heb ik me aan gehouden, met alle hart en ziel overigens. Dus ik maakte geen meesterwerk, maar iets verijnds dat uitlokt tot een dialoog. Ik wil namelijk boven anderen uitstijgen in de bewegingen die ik inzet qua eenvoud en industrieel design. Je ziet G-One nu in een showroom. Daar hoort het eigenlijk niet. Zet het in een fabriekshal, een loft met wit geschilderde bakstenen en het komt helemaal tot zijn recht. Dit is geen model waar je direct van achterover slaat, maar als je goed gaat kijken, zie je wat er bijzonder aan is. Hier die kap, wit, met afgeronde hoeken en een zwart vlak dat doorbroken wordt door de gaatjes eronder, op een lengte van één meter tachtig. Daarom heb ik de lades onder juist weer bescheiden gehouden. Over elke centimeter is heel goed nagedacht maar dat ervaar je pas bij nader inzien.”

Veel aandacht voor details [1]

Fraai afgewerkte multiplexlook [2]

Showroom in Milaan aangepast op G-one [3]

[1]

[2]

[3]

'Er schuilt een jongen in mij die van meubels maken hield en houdt'

doorsnee Italiaan volgen. We staan te boek als het land van design, we zijn rijk, dat beaam ik direct. Voor een Nederlander is dat heel anders. Wij hebben heel veel soorten bomen en dus hout, aarde in alle kleuren, lava, klei, noem maar op, allemaal materiaal voorhanden. Dat prikkelt de creativiteit. Zo zie ik het liever, vanuit die jongen dus. Zo was het heel raar dat ik mijn eerste ontwerp, G-Box, moest maken met glas en aluminium. Die combinatie zei mij persoonlijk niets maar ik heb die handschoen opgepakt. Eigenlijk dacht ik: "We moeten die glazen doos kapot maken om eindelijk de keukens te mogen zien." Het was echt vanuit Schiffini een waagstukje om aan te geven hoe ver ze durfden gaan. Maar een product voor de mensen, dat zag ik er op die manier nog niet in, nee."

GEEN BALZAAL "Sorry, ik mag niet te kritisch overkomen maar ik zit zo anders in elkaar. De topmodellen van Magistretti, zoals Cinquetera en Cina, zijn fabel-

achtig mooi. La Spezie goed overdacht, maar kom toch, het is allemaal heel duur! Alleen al die materiaalkosten en die complexiteit van fronten, dat gaat over de hoofden van de normale keukenkoper heen. En dan kom je mij dus tegen want ik heb mijn hart bij het bedrijf, maar ik wil ook dat we keukens maken die aansluiten bij wat er op dit moment speelt. Met G-One voelde ik mij de juiste man voor dit bedrijf in deze tijd. Natuurlijk heb ik de zitkamer erbij getrokken maar niet een balzaal, het is ook voor de mensen in een appartementje, die zelf willen kunnen indelen en schuiven met de meubels naar de keukens toe. Ik schrijf niks voor, ik reik aan, vanuit een zogenaamde eenvoudige materiaalkeuze en bewerking. Ik zit op betaalbaarheid en het haalbare. Daarom is mijn droom, die ik ook heb, maar half af. Qua resultaat is het wel gelukt. Ik ben meer met de gebruiker bezig geweest dan met wat ik als designer zo nodig neer moest zetten. Kijk, dit schiereiland, zacht als een tafel, de monotonie doorbrekend en o zo handig. Mooi? Niet als je een kunstwerk verwacht."

ACOGLIENTE Zijn blik blijft vastgenageld in open vizier tegen wie hij praat en zonder scrupules vertelt hij hoe het zit. Voor een designer van Schiffini is hij dus ongelofelijk behept met gezond realisme, zonder welke eigenwaan dan ook. Hij glimlacht mild, naar zichzelf bijna.

"Ja, dat is mijn karakter. Vergeet niet dat ik geen opleiding heb, geen leermeesters of kruiwagens die vertellen hoe bijzonder ik bezig ben. Ik houd van mijn werk, intens veel. Als binnenhuisarchitect heb ik altijd huizen van anderen ingericht en wilde ik niet wedijveren met mijn eigen smaak. Daardoor kwam ik er pas later achter wat ik telkens achterliet, hoe fundamen-

teel dat gebleven is. Want alle huizen die ik heb ingericht, doorstonden de tand des tijds. Ze zijn allemaal 'acogliente' gebleven, hoe vertaal je dat? Een warm ont-haal, zelfs mijn eerste inrichtingen passen nog steeds bij de mensen die daarin wonen en leven. Daar ben ik niet beroemd mee geworden, wel geapprecieerd. Omdat ik een manier van denken en vooral meedenken heb die vruchten afwerpt."

SCHAMEN "Schiffini is het enige bedrijf waarvoor ik keukens heb ontworpen, nou ja keukens, dat is ook weer zo iets. Het zijn geen beeldhouwwerken, geen kasten of dozen, je zet een stap in de geschiedenis om mensen in die omgeving te laten leven, eten... vooral dat laatste toch. Ik haat woorden als keukendesign, meubelontwerp, het getuigt van een middelmatigheid qua denken, dat je een ding maakt waarin een ander zich blij gaat voelen. Dat doen heel veel Italianen: mijn stoel is de beste, mooiste, grootste... ik zou me schamen als ik zo dacht. In die zin ben ik waarschijnlijk helemaal geen designer. Dat hautaine, hou toch op jongens!" Maar er staat wel een G van Giaroli voor de modellen Box en One. Zo staat het in de catalogus als waar design. Dat tilt hem toch op een niveau? Hij priemt met een vinger: "Jaja, zo kun je het vertalen als je dat per se wilt. Maar dit gesprek gaat over wat ik denk en dat mag ik dus zeggen. Ik heb er moeite mee dat ik geen contact heb met mijn klanten, dus degenen die mijn keukens kopen. Ik maak inderdaad een model en ervaar technisch hoe het werkt, schaaft bij en dan laat je het los. Na tien jaar wordt pas bewezen of het werkt, of het werkelijk zo goed doet waar ik het voor gemaakt heb. Ik ben degenen die ze achteraf zouden moeten bedanken, omdat ze dan begrepen hebben met hoeveel liefde en betrokkenheid ik het voor hen gemaakt heb."

"Vico Magistretti heb ik nooit persoonlijk gekend. He-laas, want die man had gouden ideeën en heeft het bedrijf vleugels gegeven. Met zijn overlijden ging er een grootheid ten onder. Ik stond aan de zijlijn en heb gevochten om bepaalde visies van hem opnieuw tot uitdrukking te brengen. Mijn eigen keukens voert terug op modellen van hem zoals Timo. Hij had al uitgevonden dat we zonder kastjes of zonder greep geweldig konden leven in een kookzone. Veel zaken die wij nu gewoon vonden, waren toen een revolutie. Schiffini durfde dat aan, als een van de weinigen.

"Die liefde voor het geheel stijgt uit boven de affectie die ik voor mijn eigen ontwerpen heb. Daarom vond ik het dus Fantastisch, met een hoofdletter, dat ik een overzichtstentoonstelling heb mogen maken in het bedrijf. Het is een hommage, in alle opzichten. Want als je ziet wat hij kon, dan moet je wel bescheiden blijven. Maar wel trouw aan het principe: de beste keukens is niet goed genoeg voor de gebruiker. Bij mij betekent 'beste': haalbaar voor velen."

www.schiffini.it (ook Engels)